

Скоро давай нашего залога,
Ные сме си отъ българскъ земѣхъ,
Мыслихъ за насъ наши тѣ роднини,
И се чюдѣхъ што се закъснихъме.
Давай честно нашего залога!
Да не юште сватове ти дойдѣхъ!

* * *

Изведохъ хубавъ дѣвойкѣхъ,
ѣхъ качихъ на юначка конѣхъ.
Всичкы она дарѣхъ ги дарѣхъ.
На Шишмана сѣбрьнѣхъ тепсиѣхъ,
Въ тепсиѣхъ змиѣхъ позлатена,
Въ уста ѣ камень безцениты,
Да вечерѣ свѣшта да мѣ свѣти,
Да мѣ звѣжда кага Змѣки гърмѣхъ.
На Мирчета дарѣхъ мѣ дадохъ,
Бѣла конѣ съ двѣ крыла златны.
На Лютвида дарѣхъ мѣ дадохъ,
Отъ желѣзо дамаскынѣхъ сабѣхъ.
На сватове дарѣхъ дадохъ,
По два лѣжкѣ свилано кадиѣхъ.

* * *

Походъ ходѣхъ по слано то море
И се возвѣхъ въ войнѣхъ корабѣхъ.
Тогѣй поче момина та майка
Да си плачи и люто да кълне:
Ты глѣпавы кралѣ Бѣломѣтскы,
зашто дади дштеркѣхъ за Бѣлгара?
Въ нашѣхъ земѣхъ мѣсто нѣмаме ли?
И юнацы како въ Бѣлгары?

* * *

Проговори кралотъ Бѣломѣтскы:
Бѣгши се кралице прѣкрасна,